

[Carl P. Jensen.]

har betydet en stærk økonomisk belastning, og det kan man ikke fortsat byde erhvervet.

Ved siden af de vanskeligheder, som denne usikkerhed har skabt, bl. a. i retning af krav om ændringer i projekter, som skulle bringes i overensstemmelse med de seneste ændringer i byggestøtteleven, har diskonto-forhøjelsen og kreditstramningen yderligere givet store problemer at kæmpe med.

Nu ved jeg meget vel, at man heroverfor kan fremføre, at de foranstaltninger, der blev truffet med det formål at neddæmpe byggeaktiviteten, også skulle virke på denne måde, og at det, at vi nu har oplevet det store pres på pengeinstitutterne for at opnå byggelån, viser, at kreditstramningen har virket efter hensigten.

Ja, det er givet, at sådan måtte det gå; men lige så givet burde det være, at når boligministeriet under hensyntagen til alle foreliggende forhold og under ansvar for det kommende forårs beskæftigelse har bevilget statslån, burde der også være givet grønt lys for en normal finansiering af dette byggeri, og jeg tror, at trods alt, hvad der ellers kan være os imellem, må det erkendes, at situationen i dag på dette område er nøjagtig den samme udfra denne bedømmelse, som den var for 4 år siden.

Den daværende boligminister, det ærede medlem hr. Aksel Møller, var dengang i en situation, der ganske svarede til den, som den højtærede indenrigs- og boligminister er i i dag. Det fremgår klart af den tale, det ærede medlem hr. Aksel Møller holdt her i tinget den 5. december 1950, og hvori det ærede medlem sagde følgende:

„Det er ministeriets opgave i så vidt udstrækning som overhovedet muligt at foretage en udvælgelse af de andragender om statslån, som rettes til ministeriet, og når det i sin bevilling af statslån tager det fornødne hensyn til landets økonomiske vanskeligheder, bør bankerne efter min mening hjælpe os bedst muligt til finansiering af de huse, hvortil staten lover statslån.“

Jeg nævner ikke dette i dag, fordi jeg tror, at der er noget som helst modsætningsforhold mellem det ærede medlem hr. Aksel Møller og den højtærede indenrigs- og boligminister, men netop fordi det ærede med-

lems udtalelser dengang må være lige så rigtige som det synspunkt, der må anlægges i dag. Det er vel næppe sandsynligt, at de statslån, der er ydet i de sidste måneder, skulle være givet under et mindre tyngende ansvar, end tilfældet var i 1950. De er utvivlsomt i begge tilfælde givet på denne tid af året simpelthen for at undgå det totale stop, når foråret sætter ind. Et stop nu vil, tilmed i adskillige år fremover, få en meget uheldig indflydelse på det meget store og meget betydningsfulde resultat, som propagandaen for sæsonudjævning indenfor byggefagene har kunnet opvise.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at hvis bankerne — herunder også nationalbanken — har interesse i, at byggelånsvirksomheden skal foregå ad de hidtil normale kanaler, må man snarest finde frem til en løsning af dette problem; det haster tilmed meget stærkt.

Det kan ikke være meningen, at bankerne i et demokratisk, folkestyret samfund skal være en prøvende og en overvejende instans overfor et boligministerium, der har truffet en beslutning, som alene går ud på at disponere over en af folketinget eller finansudvalget givet bevilling. Bevares — man kan ikke tvinge bankerne; men så kan vi heller ikke fortsat anerkende, at den adkomst, der er i den nugældende byggestøttelevs § 8, ikke skal være en realitet; derfor beder jeg bankerne være opmærksom på, at reglen er foreslået også i det foreliggende forslag, og jeg tror, at mit parti må kræve den praktiseret efter dens forudsætning, hvis der ikke er mulighed for at komme ud af denne situation.

De ændringer, der allerede er sket i statens udlånsvirksomhed ved den seneste lovændring af 6. oktober 1954, skulle jo bewirke en begrænsning af statens udgifter til boligbyggeriet, uden at det i og for sig skulle betyde en begrænsning i omfanget af det boligbyggeri, der skulle komme den mindrebemidlede del af befolkningen tilgode, og jeg udtaler derfor håbet om, at der ikke lægges det strengt nødvendige byggeri hindringer i vejen.

Ved at ændre den praksis, hvorefter man tidligere ydede statslån til underrente i forhold til byggeriets anskaffelsessum, har man ved indførelse af ordningen med ydelse af faste årlige driftstilskud begrænset statens